

MONOSZLÓY DEZSŐ

Töltésszimmetria

*E században hol oly gyorsan kiosztott
áldás és átok
fekete-fehérre szálazta szét
a szimmetrikus világot
hol önkényes dugóhúzó-konvenció
javallta mi a bal és mi a jobb
mialatt a kétfelé forgó neutrínók
egyformán perdültek balra jobbra
összetört tükrök mögül mutogatva
a mozgó harmóniát
itt éltem én
az univerzum „baloldalán”
voltam hívó hitetlen konok
de mégis mindig a mindenség ikerrésze voltam
kiegyenlítettek
az anticsillagok*

Vampirella

*Mostanában egy vízirózsára
a vampirellára gondolok
a vérengző virágra
ki míg nőstény ölni fog
de ha porzója nő és férfi lesz
kitárulkoznak a mézes ketrecek
porzó-hágcsókon nyitott az égi táj
száradó szárnyam napfényt inhalál*

Ödipusz

*Lassan elkezdte unni őket
s a többiekben önmagát
hosszú árnya ráfolyt az útra
fény vicsorgott a fákon át
talán a fényt ha szétszabdálná
eloldalogna árnya is?
a tüzes hangyák fejébe másztak
s széttárták véres szárnyaik*

Érintetlenül

*Mintha víz fölött
szálló szitakötők szárnya lengene
érintésed úgy fog körül
anélkül hogy megérintene
valami zsong is
hangod volna tán
mint cirógatás
a mályva bársonyán
semmivé váló lehellet
hídján a vágyam
veled lépeget*

Legenda

*Nappal abroszával eltakart az ég
nem látni csillagot
te látod talán s engem is
ki még a földi parton áll
s lenti látványhoz szoktatott
tekintetével kémleli
a tegnap álmából itt hagyott napot*

*partszélig ér a víz
magányom csöndjéből inhalálok
tolluk borzolják*

*nászról morognak a bűvár papagájok
egy kocsmaszobát is visz a víz
rajta asztal körötte székek
egyiken te ülsz
a másikon
szétporladt igézet*

Caligula-bár

*A megváltás még késni látszott
bár előjátékként
pár kisebb show tűzijátéka sziporkált
Donald Duck táncra kérte
Hófehérkét és Piroskát
a nagyanyókat a farkasok
már mind megették
így velük csak a mese járta a menüettet
rosszaság jóság unalom
pördültek egyet s tovatűntek*

*de a megváltás még késni látszott
mintha igazán nem is akarna jönni
csupán az éjszaka szélén pislákol
egy csillag
nem volt nagyobb mint félkörömnyi*

Múlt

*Ég és föld
ha összeér
te segíts múlt
ki benned éltem
vállald fel a hazugságot
lehetnél volna menedékem
szivárvány bölcsőm
tarka poklom
fürgé órák*

*időket hímző szála
egyedül hagyva
már el nem mondom
ki hol mikor hagyott magára*

A tudat hatalma

*A betűk összekeveredtek
mint a kerge birkák
s ahogy a szavak
zavaros tartalmát megunták
elhatározták
hogy a gondolatnak is
fittyet hánynak
hisz ő a közös dajka
akkor a félig-meddig elárult
kisimította őket újra
mert megengedhetetlen
hogy a tudat pusztán
betűkből és szavakból álljon*

Hamelni patkányfogó

Alkonyatkor, amikor a formátlan éjszakában még nem fakulnak meg a körvonalak, de a házakat már becsurgatta kissé a sötétség, ilyenkor szeretek a külvárosi utcákon csatangolni. Szemmagasságra buknak le a belváros tornyai, a lépések visszhangja felerősödik, tollas szárnyat növesztenek a gondolatok, megcsiklandozzák belülről a gégefőt, szavakként már-már ki is repülnének onnan, aztán mégse, melegebb fészek a szív, oda takaróznak. Járókelő alig akad erre-felé, a redőnyöket már lehúzták, a nagy szállítókokcsik a közeli bútorgyárból eldübörögtek. Sem villamos, sem autóbusz, csak a kövek meg az ég. Füstös, barnás ég, azért bujkál mögötte valami kékség, s nemsokára feljönnek rá a csillagok.

Eleinte a kapubejárásokat számolgotam. Ebbe hamar bele lehet unni. Aztán eszembe jut a Hamelni Patkányfogó, aki olyan szépen tudott furulyázni, hogy

az elszaporodott patkányokat mind kicsalogatta a városból. Nagyon szeretném megfejteni annak a dallamnak a titkát. Sohasem sikerül. Ehelyett mindig a Hófehérke és a hét törpe indulójára emlékezem, arra, amikor a törpék hej-hó, hej-hó, csákányukat vállukon cipelve masíroznak. Ezt dúdolgatom magamban, s ezekkel az akkordokkal bízhatnám a patkányokat, de egy sincs belőlük. Csak egy öreg néni csoszog előttem. Idegesen billegeti a fejét ide-oda. Néha hátrafordul. Tán túl hangosan dúdolok. Vagy az is lehet, hogy fél. Olyan vékony a nyaka, mint a Hamelni Patkányfogó furulyája. Lába is vékony és x-alakú. Térde alatt a törpék kényelmesen átvonulhatnak, anélkül, hogy sipkájukkal súrolnák a harisnyáját. Karján a bevásárlószatyra ide-oda ring, akárcsak a feje. Kenyér van benne, meg egy kis csomag. Máj, tüdő, vagy egyéb macskaétel. Az ilyen kedves, törékeny nyakú öregasszonyok inkább macskát tartanak, mint kutyát. Milyen lehet az arca? Biztosan ráncos és elnyűtt. Az ilyen arcok meghatóak. Lépteimet meggyorsítom, hogy elébe vágjak. Igen, pontosan olyan, ahogyan elképzeltem. Hátról azért kedvesebb. Hagyom, hogy élém csoszogjon, bár látom, tétovázik, szívesebben venné, ha előtte menetelnék. Több ízben váltogatjuk helyzetünket, hol előttem, hol mögöttem lengeti szatyrárt, aprókat szuszog hozzá, ez csipkézi körülöttem a levegőt, meg a lecsurgó, barna árnyak.

Hej-hó, hej-hó! Hol maradnak a patkányok? Meddig várjak rájuk? Már a harmadik utcát rójuk a nénival, sehol egy lélek. S ez az utca egészen úgy néz ki, mint egy szoba. Járdá szélén az ajtaja, belépünk. Sűrű házakból van rakva a fala, csak itt-ott néhány kert, ez az ablaka. Szép, tágas hely kettőnknek. Kicsit lemaradtam, gyorsítani kell. Ejnye, mégse. A szoba közepén ácsorog valaki. Egy rendőr. A néni egyenesen feléje tart, magyaráz valamit, a rendőr bólogat.

Hé! Ezt eleresztem a fülem mellett. Nyugodtan szedegetem a lábamat. Alljon meg!

Megállok. A hölgy azt állítja, meg akarta támadni.

Megfordulok és elmosolyodom. Ha mosolygok, egész arcom reszket. Olyan vagyok ilyenkor, ejnye, ki is mondta, mint egy röhögő szivacs. A hölgy felé fordítom a pofámat. Méghogy hölgy. Néni. Igazi néni. Miből tetszik gondolni? Nem válaszol, csak pislog. Úgy pislog, mint halottak napján a mécsesek. Talán ebből? Szakállamba simogatok. Úgy szokták mondani ugye, vörös kutya, vörös ló, vörös ember egy se jó. De hát mit csináljak? Ilyennek szült az a szegény jó édesanyám, isten nyugosztalja.

Ehhez az életrajzi részlethez a rendőr se tud mit hozzáfűzni, zavartan topog a csizmájával. A néni szégyenlősen lesüti a tekintetét. Persze ilyen kezekkel, felmutatom, hatalmas lapátenyereim vannak, könnyű lenne valakit megfojtani. Csakhogy ilyen mancsok másra valók. Tetszik tudni, mire? Zongorákat

meg bútorokat cipelek velük, ide rakom a nyakamra a gurtnit. Kissé összehúrom magam és cammogva járom körül őket. Hórukk, hórukk! Így, ni.

Most már a rendőr is mosolyog, szeme sarkát rám csillantja, de a nénihez szól. Hol lakik a hölgy? Itt a közelben.

Hm. A néni nem szól többet. Elindul. Én meg utána. Mentegetőzve, visszavisszafordulva, mintha az után érdeklődnék, elérünk-e mindketten a járdán. A rendőr azonban csak fejével biccent, talán a zongorákra és a nehéz bútorokra gondol. Én is. Egyszer majd valóban kipróbálom. Egy csigalépcsős ház torkába bedugom a hüvelykujjamat, s homlokáig feltáncoltatom a zongorát, egészen fel, a legtetejéig. Most azonban másra kell ügyelni. Ez az utca is szobára hasonlít, helyesebben még csak előszobára. Itt kell letenni a kabátot, meg a kalapot. Ha nincs, a terhes gondolatokat. A szobába már csak könnyedén szabad belépni. Megigazítom nyakkendőmet és csomót kötök zsebkendőmre. A csomókötés fontos művelet. A csendhez tartozik, enélkül bennem zavarogna a Hamelni Patkányfogó utolérhetetlen dallama.

A nénit később megtalálták. A vörös szakállat nem. Azt még aznap este újságpapírba csomagolva szemetesládába dobtam. Hát így van ez. Hej-hó, hej-hó, hej-hó, a Hamelni Patkányfogó dallama azóta se jut az eszembe.